

a) Jakýkoli zákaz právních jednání s nepřitelem pod sankcí bezúčinnosti.

b) Sekvestr jest ustanovován na návrh státního zástupce presidentem příslušného civilního soudu. U státního zástupce musí býti všechno nepřátelské jmění ohlášeno. Státní zástupce dozírá na činnost sekvestra.

c) Za podmínky vzájemnosti jest dovoleno prováděti úkony k udržení živnostenského vlastnictví. Pužman.

Upevňování německého národního živlu.

Pro právníka jest velmi poučné sledovati vývoj a zdokonalování myšlenky, podle níž všechno právo jest ve službách národa. V dobách válečných jsou zásahy do soukromého vlastnictví něčím zcela běžným.

Takovým případem jsou jednak normy protižidovské, jednak normy vydávané v připojených územích, na př. podle »Der Neue Tag« z 21. února 1940:

Zmocněnec pro 4letý plán generál polní maršál Göring právě nařídil, aby všechny zemědělské a lesní hospodářské podniky a nemovitosti, které leží v připojeném východním (polském) území a v den 1. září 1939 nebyly ve vlastnictví osob německé národní příslušnosti, byly veřejně obhospodařovány.

To platí pro všechny podniky a nemovitosti, ať byly předtím již říšským komisařem pro upevňování německého národního živlu (Reichskommissar für die Festigung deutschen Volkstums) zabaveny či nikoli. Veřejnému obhospodařování podléhají také příslušenství a plody, jakož i všechna práva, pohledávky, účasti a zájmy jakéhokoliv druhu, sloužící podniku nebo nemovitosti, anebo k nim příslušející. Veřejné obhospodařování bude prováděti říšský ministr výživy prostřednictvím generálního správce (Generalverwalter), který jest vázán na jeho pokyny. Generalverwalter sám pozemky zciziti nesmí. Říšský ministr výživy se zmocňuje, aby nařídil, že jmění, které má býti veřejně obhospodařováno, musí býti do určité lhůty přihlášeno. Maření nebo obcházení veřejného obhospoda-

řování jest stiháno v těžších případech až kázníci. Předpisy tohoto nařízení neplatí pro jmění dřívějšího polského státu, pro jehož správu platí zvláštní nařízení o zajištění. Prováděcí a doplňovací předpisy jest oprávněn vydávati říšský ministr výživy v souhlase s Reichskommissarem für die Festigung deutschen Volkstums.

Citace zákonů a nařízení.

V právě vydaném prvním čísle letošního ročníku (XXII.) Věstníku ministerstva spravedlnosti jest uveřejněno důležité sdělení o citaci zákonů a nařízení. Toto sdělení zní:

„Při citaci předpisů, uveřejněných v ročnících Sbírký zákonů a nařízení 1918 až 1938 incl., jest dosud podle § 34, písm. g) Směrnice pro jednotnou legislativní techniku užíváno zkratky »Sb. z. a n.«

Citují-li se přepisy, které jsou uveřejněny ve Sbírce zákonů a nařízení z roku 1939, užívá se vzhledem k příslušným ustanovením vládního nařízení č. 392/1938 Sb. z. a n. buď zkratky »Sb. I.« nebo »Sb. II.«, jde-li o předpisy uveřejněné v době, po kterou Sbírký byla vydávána ve dvou dílech — anebo zkratky »Sb.«, jde-li o předpisy, uveřejněné od 15. března 1939, kdy vydávání Sbírký ve dvou dílech přestalo.

V zájmu zjednodušení bude nyní i tam, kde se podle hořejšího dosud užívá zkratky Sb. z. a n., užíváno zkratky »Sb.« v německém textu »Slg.«

Tomu se ovšem může přizpůsobiti i praxe soudů a soudních úřadů.”

Právní praxe bude zkratky »Sb.« taktéž zásadně používat i a proto prosí spolupracovníky a přispívatele, aby se taktéž uvedenou citací řídili.

Protectorát Čechy a Morava v poměru k Říši s cizinou.

Právě vydané první číslo nového ročníku (XXI.) »V š e h r d u«, které nyní vychází nákladem B. Stýbla v Praze, uveřejňuje pod uvedeným nadpisem tuto zajímavou glosu:

„Podle denního tisku vydal I. civilní senát vrchního zemského soudu v Litoměřicích jako soud rekursní velmi zajímavé rozhodnutí ze dne 29. září 1939, v němž vyslovil právní názor, že Protec-

torát Čechy a Morava jest procesně vůči Říši cizinou. K tomuto rozhodnutí došel vrchní zemský soud v Litoměřicích správnou interpretací výnosu Vůdce a říšského kancléře z 16. března 1939, nař. o německém soudnictví v Protektorátu Čechy a Morava ze dne 14. dubna 1939 a nař. o právních předpisech Říše pro Protektorát Čechy a Morava ze dne 3. dubna 1939. Podle článku 1. výnosu ze dne 16. března 1939 území Čech a Moravy náleží sice k území Velkoněmecké Říše, avšak z dalších ustanovení tohoto výnosu jasně plyne, že Protektorát Čechy a Morava má zcela zvláštní postavení v poměru k ostatnímu říšskému území. Tomu již nasvědčuje samo označení »Protektorát Čechy a Morava«. Plyne to dále z ustanovení čl. 2, odst. 2 cit. výnosu, podle něhož němečtí obyvatelé Protektorátu jsou státními příslušníky Protektorátu, z čl. 3, že Protektorát jest autonomní, spravuje se sám a výsostná práva obstarává vlastními úředníky, z čl. 4, že hlava autonomní správy Protektorátu Čech a Moravy požívá ochrany a čestných práv hlavy státu. Výnos mluví také o státním prezidentovi a o vládě. Nutno upozorniti ještě na další argumentaci vrchního soudu zemského v Litoměřicích, zejména pak na poukaz na § 23 nař. ze dne 14. dubna 1939, podle něhož toliko německé soudy v Protektorátu a soudy protektorátní navzájem jsou si povinni právní a úřední pomocí, z čehož plyne, že mezi soudy ostatního území Říše velkoněmecké a soudy Protektorátu není žádné bezprostřední právní pomoci, nýbrž jest aplikovati úmluvu o právní pomoci mezi Německou říší a bývalou republikou Československou. Konečně je to § 1 nařízení z 3. dubna 1939, že právní předpisy Říše platí pro Protektorát jen tehdy, když to plyne z jejich obsahu anebo je-li to stanoveno výslovně.

Z právního náhledu, že Protektorát Čechy a Morava jest procesně považovati za cizinu, plynou prakticky významné důsledky, zejména se zřetelem na § 99 jur. normy a korespondující ustanovení § 23 říšskoněmeckého civilního řádu soudního, že na osoby, které nemají bydliště v tuzemsku může býti podána žaloba pro majetkové nároky v území, kde tento zákon platí, u každého soudu, v jehož obvodě se nalézá majetek těchto osob nebo předmět žalobou žádaný (sudiště podle majetku), a dále také na př. se zřetelem k § 106 jur. normy ve spojení s § 77 jur. normy o příslušnosti k projednávání pozůstalosti po našem státním občanu, který zemřel v cizině, a o žalobách proti takové pozůstalosti.”

Do kdy musí býti rozhodnuto o daňovém odvolání? Odpočitatelnost útrat právního zastoupení.

»Účetní listy« v čísle 11 ze dne 10. února 1940 upozorňují na dvě důležitá rozhodnutí nejvyššího správního soudu, v úřední sbírce dosud neotištěná:

a) O odvolání daňovém musí býti rozhodnuto do určité doby — rozhodování úřadu po této době.

Podle ustanovení § 334, odst. 5 zák. o přímých daních ve znění zákona č. 226/1936 Sb., jestliže poplatník vyhověl ve lhůtách mu daných, po případech prodloužených všem výzvám, směřujícím k řádnému vyřízení stížných bodů odvolání, je odvolací stolice povinna rozhodnouti o odvolání do 1 roku. Jde-li i o složité případy, jest lhůta dvouletá, o čemž budiž poplatník před uplynutím jednoroční lhůty zpraven. Nedodrží-li úřad lhůty, má se za to, že jest odvolání plně vyhověno. Nejvyšší správní soud vyslovil: Rozhoduje-li odvolací stolice o odvolání po uplynutí těchto lhůt, je povinna — za okolností po řízení provedeném za součinnosti strany — v rozhodnutí uvést důvody, pro které podle jejího názoru nelze míti za to, že odvolání je plně vyhověno, ve smyslu cit. předpisu. K dodržení těchto lhůt pro rozhodnutí odvolací stolice o odvolání je nutno, aby rozhodnutí o odvolání bylo straně v těchto lhůtách řádně doručeno. Není ve shodě se zákonem ustanovení odst. 3, věty druhé prov. nař. k § 334, odst. 5 zákona o přímých daních ve znění zákona číslo 226/1936 Sb., pokud stanoví, že »k dodržení lhůty stačí, bylo-li rozhodnutí o odvolání vydáno, t. j. přednostou finančního úřadu II. stolice nebo jeho zástupcem podepsáno nebo odvolací stolicí projednáno a rozhodnuto poslední den lhůty a byla-li strana o rozhodnutí zpravena nejdéle do 60 dnů po jeho vydání«. Lhůta stanovená v uvedeném zákonném ustanovení, počíná také u odvolání, podaných před 1. lednem 1938 a tohoto dne ještě nevyřízených, dnem, který následuje po dni podání odvolání u příslušného úřadu. — (N. s. s. ze dne 28. listopadu 1939, č. 1751/38-2.)

b) Částky zaplacené za právní zastoupení (odpočitatelné položky při ukládání přímých daní).

V případech, o němž nejvyšší správní soud rozhodoval, byly částky, zaplacené